

UJVIDÉKI HIRLAP

AZ UJVIDÉKI NEMZETI MUNKAPÁRT HIVATALOS KÖZLÖNYE.

POLITIKAI LAP. Megjelenik hetenként négyszer. Egyes szám ára 4 fillér.	Főszerkesztő és kiadó: Dr. MAYER OSZKÁR. Felelős szerkesztő: MAYER JÓZSEF.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Erzsébet-tér 3. szám. Telefon 115.
---	--	--

DANZINGER KÁROLY alezredes elesett.

Már napokkal ezelőtt futótűzként járta be a várost az a mindentelő ösztíntlen erzett részvétel kellett szomorú hír, hogy Ujvidék népszerű honvédeinek általánosan tisztelt és szeretett kitűnő parancsnoka:

Danzinger Károly

alezredes a harcstéren hősi halált halt.

Noha szelében-hosszában mindenütt a bizonyosság minden látszatával tudtak arról az elismorított eseményről, mi felelősdűnk tudatában arról mindaddig híradással nem lehetünk, míg minden kétségen felül be nem igazolódik, hogy a szomorú hír, — amelyet szerettünk volna lióbbírnek tudni, — tényleg igaz.

Ma azután — amiről félnünk kellett, — olyan hírről erőstírték meg írásban ezt a szomorú hírt, hogy azt sajnos mint megtörtént kell elfogadnunk.

Ujvidék társadalma, mely különösen a mi derék honvédeinkkel szinte egybeforrt, különös ragaszkodással, meleg szeretettel tüntette ki **Danzinger Károly** alezredest, ezt a kitűnő katonát, a ki ugyancsak nem mindennapi, a szokottnál nagyobb ragaszkodással csingött Ujvidéken és őt szerető társadalmán. Danzinger Károly alezredest katonái erényein kívül személyének egyéb kiváló tulajdonságai: páratlan szeretetreméltósága, jószívűsége, előzékeny modora és izzó hazafisága tették népszerűvé és mindenkorra felejtlenévé.

Amikor derék honvédek az emlékezetes forró augusztusi napon hadbavonultak, soha se felejtjük el a bücsű érzékeny pillanatát. Nemzetiszintű lobogóerdő közt, virágos közepett álltak fel a honvédlaktanya előtti téren és meghatott volt az eskütétel, amelyet derék bátor hőseink hársányan mondogtattak el és amely esküt nálunknál hibevben katoná meg nem tarthatott. Még szemünk előtt van, amikor Ujvidék város közönsége nevében a város polgármestere meleg szavakban bucsuzott hadbainduló testvéreinktől és nem felejtjük el soha, belevésődött kitörhetetlenül emlékezetünkbe Danzinger Károly alezredes válasza: mely fogalommal, eskü, annál is több volt, hogy lelkük utolsó leheteteig, szívük utolsó dobbanásúig fognak harcolni, ha kell hősi halált halmi: édes magyar hazánkért.

Még látjuk azt az embersokaságot, mely a forró nap tüzeben sorfalat állva, kendőkötöbogatott, virágot szórt, éjfenyűt, lelkesedett, imádkozott honvédeknek életéről, zászlónk diadalarát. Még látjuk, mint nyitlak ki az ablakok és teltek meg bucsuzó, isten hozzádott mondó, „viszontlátásra” kiáltó női fejekkel és szeműnk előtt van az a selyem lobogó-szállag, amelyet Ujvidék honleányai himezték és ékesítettek fel

a honvédek zászlaját és amelyen mindannyiunk szivdobbanása volt kifejezve:

„TérjeteK vissza dicsőségben.”

Danzinger Károly alezredes immár nem térhet vissza. A harcstéren hősként harcolva, bátran, rettenhetetlenül, amilyennek őt mindig hittük, — hősi csapata élén dicsőséges harcrol — dicsőséges harcra vezette honvédeinket, akik oly bátran viselkedtek, hogy az ujvidéki honvédszászlój neve fogalom lett, mely előli épűy elismerőleg meghajlott a hadvezetőség, mint ahogyan megfutalomodott az ellenség.

Más csapatbeli tiszték és katonák az elragadott hangján beszélnek honvédeknek pártját titkító hősiességéről, akik mint oroszlanok harcoltak és akiket mindig **különbő feladattal** kiküldönte a nagyobb csapatostól, nagyobb, fontosabb, magasztosabb megbizalással küldtek a csatába. És Danzinger alezredes hősi csapata élén, — elől volt, a legelsőK közt. Hiába kérték alantás tisztjei, hogy reá zászlót von, ne álljon oda a golyózápor elé, ne szaladjon bele a halál torkába. De ő hajthatatlan maradt, **hatszoros rohamot vezetett az ellen-ség élén.**

Danzinger Károlyra ismerünk abban, hogy nála a kérelés nem használt, ő ott állt az élén, miglen egy buta és gyilkos golyó nyakába furdott, fűtőerét átítve, a nyak tulsó oldalán kifűve, a nemes és hős katoná hősi halálát okozta.

A szeretet megható és szinte megrikott, páratlan megnyilatkozása következett ezután. Hűségés és derék segédtsíjtje: **Kovács Gyula** főhadnag, aki egy pillanatra sem hagyta el parancsnokát, odaugrott és mindkét kezével befogta a magasba kiszökelt vérsugarat. Ott segédkezett könnyelábadt szemmel derék tisztiszájja és hozzásíjtette, rohantak a közelben álló tiszték valamennyien.

Segíteni már nem lehetett. Kezek közt lehetne ki nemes lelkét. De a tragédia teljességéhez még újabb áldozatok kellettek. Mind azok akik segítségére síjtettek, nem törűve az ellenség színtelen tüzelésével, közelségével, golyótól találva esteK össze.

Előnök Kovács Gyula főhadnagoyt érte a golyó. Oldalán befurdóva hátát járta át a golyó, mely nagy szakításokat téve gurult a honaljig, hogy e hosszú, pusztító út után a jobb felkarán át jőjön ki. Szerencsére nem ért nemesebb részeket és Kovács Gyula főhadnag minden veszélyen túl van.

Az alezredes legényét és a segítségére síjtett **Bachmann** önkéntest halálisan sebesítette meg a golyók. Mindketten parancsnokuk mellett haltak meg.

De ezel még nincs kész a sor. A halál

még kívánt áldozatot. **Székely Jenő** tart. zászlós, budapesti főreáliskolai tanár sősborszessel síetett szeretett parancsnokához, hogy szívét dörzsölve mesterléges légzéssel adja vissza az életnek. És amikor a derék Székely Jenő feleje hajott, hogy megmentse, gyilkos golyó tépte át a szívét és jászó, arcának legkisebb elváltozása nélkül még csak ennyit mondhatott:

„Sziven lőttek. Nem, — fiúk, semmi bajom sincs. Én élek. — De mégis, meglőttek... Érzem... Értésítétek Budapestien Gerbeaudnál levő fiúremet: Székely Aladár... Isten veletek...” És holtan hullott a földre. Derék hősek, jó bajtársak, a legelsőbb halált haltatok.

Rettenhetlen bátorsággal harcolt honvédek derék tisztikarát nemkülömben megrítkították az ellenségés golyók **Bálint Flórián** századost, a mindig mosolygó, aranyos kedélyű, bátor és jőlelkű katonát egy szerb golyó fejtbe találta és megölt.

Dimitrievis Milenko főhadnagoyt, az aranyfűsűg népszerű tagját hasba talált egy golyó, mely nemesebb szerveket szétronsolva, a hős katoná szomorú halálát okozta.

Nyugodjatok kétségben, az ólok imádkoznak lelketek üdvűségéért. A nemzet halája adózík emlékezeteknek.

Ujvidék társadalma gyszólja hős halálotokat.

Szerencsére csak könnyebb sérűléseket kaptak: **Kalapis János** népszerű honvédszászadonk, akinek különösen kitűnt hősiességéről egész történeteket tudnak, balkarjába lövedék furdott.

Baranyai Béla tart. hadnag ballábát hasiottáa egy szurony,

Szabó Andor hadnag szerencsétlenül járt a harcstéren és ellenségés golyótól letépett faág átluskasztotta dobhártyáját,

Dénes ker. isk. tanár, tart. hadnag balkezét lőtte át egy ellenségés golyó,

Dr. Zsuljevits tart. hadnag jobb karját furta át a golyó,

Aranyosi Béla századost zászlóaljunk e kitűnő tisztjének jobb lábfejtébe furdott a golyó, és végül

Piukovics István főhadnag ballábát járta át az ellenség lövege.

A holtesteket áthozták Szerbia földjéről Bosznia és **Suljinan Hán-nál** temették el egymás mellé...

Danzinger Károly alezredes hősiességért királyi kitűntetésre volt felterjesztve...

Helyi hírek.

Melag Iankorai a sebesűlteknek. A helybeli izraelita korház fenntartói köréből igen kövűetésre méltó mozgalom indult ki, mely mint értesítünk, a megvalósulás biztos reményével kecsegtet és amely azt célozza, hogy az izraelita korház összes ágyait nehéztéli takarókkal szereljük fel és ezt az összeget közadkozással hozzák össze. A mozgalom élén a megannyi jőtkény cselekedetéről ismert dr. Freund Ede ügyvéd, hitközségi alelnök áll.